

Núm. de Protocol: AD-023-1/96

S E N T E N C I A N U M . 9 7 - 0 3

PARTS:

Apel.lant: B.A.C. , S.A.
Representant: M.C.C.
Advocat: J.S.T.

Apel.lada: Comú d'Escaldes-Engordany
Representant: A.G.
Advocat: M.C.M.

COMPOSICIO DEL TRIBUNAL:

President: M.I. Sr. Bernard Plagnet

Magistrats: M.I. Sr. Lluís Saura Lluvià
M.I. Sr. Albert Andrés Pereira

A la vila d'Andorra la Vella, el 17 de gener de 1997.

El Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa ha vist el recurs d'apel.lació a les actuacions número AD-023-1/96.

En la tramitació d'aquestes actuacions han estat observades les prescripcions legals, i ha estat ponent el magistrat Sr. **Albert Andrés Pereira**, el qual expressa el parer del Tribunal.

A N T E C E D E N T S D E F E T

1.- La sentència de data 23 de juliol de 1996 de la Secció Administrativa del Tribunal de Batlles, a la qual es fa expressa referència quant a l'exposició de fets i les al·legacions de les parts, va desestimar la demanda formulada per B.A.C. d'Andorra S.A. i va declarar ajustada a Dret la resolució del Comú d'Escaldes-Engordany de data 1 de setembre de 1995, per la qual es requeria a l'esmentada entitat al pagament de les taxes per l'adquisició de determinats bens immobles situats a la partida d'Engolasters.

2.- En considerar-se agreujada l'actora amb aquesta resolució, va presentar recurs d'apel·lació en data 17 de setembre de 1996, el qual fou formalitzat davant d'aquest Tribunal Superior de Justícia el 15 d'octubre següent. Mitjançant el seu recurs, B.A.C. d'Andorra S.A. al·lega que s'ha produït una extralimitació en el contingut de la sentència, ja que els seus pronunciaments excedeixen del contingut de l'article 54 de la Llei de la jurisdicció administrativa i fiscal. Quant al fons, es reproduïen els arguments ja invocats en primera instància, relatius a la manca d'autorització de les construccions objecte de gravamen, a la inobservança dels tràmits del procediment sancionador com a requisit previ a la liquidació del recàrrec, i a la improcedència de la quantia d'aquest.

3.- Del recurs d'apel·lació formulat per l'agent se'n va donar trasllat a la representació del Comú d'Escaldes-Engordany, la qual el va contestar mitjançant escrit presentat el 5 de novembre de 1996, en el qual sol·licitava la desestimació de l'esmentat recurs, entenent que la sentència impugnada havia realitzat una adequada valoració de les proves practicades a la instància i una correcta interpretació de les normes aplicables al cas.

4.- El dia 11 de desembre de 1996 tingué lloc l'acte de la vista oral, en el qual les parts van exposar allò més adient a la defensa de llurs interessos.

F O N A M E N T S D E D R E T

Primer.- La Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia és competent per a conèixer del present recurs, de conformitat a allò que estableix l'article 39.3 de la Llei Qualificada de la Justícia.

Segon.- Sobre la invocada extralimitació de la sentència impugnada, és cert que l'article 54 de la Llei de la jurisdicció administrativa i fiscal estableix que, en cas de desestimació de la demanda, la part dispositiva de la sentència es limitarà a declarar que l'acte impugnat és conforme a Dret i als fins que legitimen l'activitat administrativa. Resulta igualment cert que la utilització del terme "condemnar" podria considerar-se no apropiada, ja que l'obligació de pagament deriva de l'acte administratiu impugnat i no de la sentència que es limita a confirmar la legalitat d'aquell. Ara bé, aquestes consideracions no poden comportar l'estimació del recurs, ja que la sentència apel·lada no afegeix res en aquest punt a la resolució prèvia, de manera que la situació jurídica de l'interessat no s'ha vist modificada pel contingut de la sentència.

Tercer.- El refús per part del Batlle ponent de determinades proves que havien estat proposades per l'agent, d'acord amb la facultat que li reconeix l'article 44 de la Llei de la jurisdicció administrativa i fiscal, no ha comportat cap tipus d'indefensió per aquella part. Atès que l'objecte principal d'aquestes proves era acreditar que les construccions adquirides per l'actora havien estat realitzades sense la preceptiva autorització del Comú, resulta que aquest fet no resulta objecte de controvèrsia, en no haver estat discutida aquesta circumstància per part de la demandada, de manera que resultava irrellevant la pràctica de les esmentades proves. La pròpia sentència apel·lada admet explícitament les al·legacions de l'actora sobre la manca d'autorització de les construccions, la qual cosa exclou que s'hagi produït la indefensió que denuncia l'apel·lant.

Quart.- En relació amb l'objecte del present recurs d'apel·lació, convé recordar que, com ha declarat aquesta Sala en la sentència 96-26, de 15 de juliol de 1996, "no és possible introduir en l'alçada noves pretensions que no hagin estat plantejades i debatudes anteriorment, en la primera instància del procés, ja que no es reconeix en termes generals un *ius novorum*, amb determinades excepcions com les que recull

l'article 64.c) de la Llei de la jurisdicció administrativa i fiscal".

Aquesta limitació resulta encara més estricta pel que fa a l'acte de la vista oral, ja que la contrapart es troba impossibilitada de contestar de forma adequada les pretensions que es formulin per primer cop en aquest acte, la qual cosa comportaria una flagrant indefensió. No en va l'article 70 de la Llei d'aquesta jurisdicció disposa expressament que en la vista oral no es podran plantejar qüestions no suscidades en els escrits d'apel·lació o de contestació.

En aquest cas, l'apel·lant ha discutit en l'acte de la vista que les construccions que va adquirir es trobin incloses en l'article 18.2 de l'Ordinació general sobre contribucions de la Parròquia d'Escaldes-Engordany. Tanmateix, aquesta qüestió no pot ser objecte d'examen, d'acord amb el que s'ha exposat, ja que es planteja per primer cop en l'acte de la vista oral.

Cinquè.- El fet imposable de la taxa que regula l'article 18.2 de l'esmentada Ordinació general sobre contribucions és l'adquisició de bens immobles a títol oneros. Es grava, doncs, la transmissió de la titularitat amb independència de les circumstàncies en que s'hagin realitzat les construccions objecte de gravamen. La norma no efectua cap distinció entre les edificacions degudament autoritzades i aquelles que s'hagin alçat sense la preceptiva llicència, ja que d'altra manera es farien de millor condició les situacions irregulars. En conseqüència, ha de ser desestimat aquest motiu d'impugnació.

Sisè.- El recàrrec que regula el mateix article 18.2 de l'Ordinació general sobre contribucions té per finalitat compensar la demora en el pagament de l'import de la taxa, i es calcula en funció del temps transcorregut des del moment en que hauria d'haver estat abonada fins al moment del pagament efectiu. La seva naturalesa és, doncs, la d'una indemnització per mora i no la d'una sanció. Queda exclosa, en conseqüència, l'aplicació del Reglament regulador del procediment sancionador.

Setè.- El *dies a quo* que ha de ser tingut en compte per a determinar l'import del recàrrec es situa al final del termini de tres mesos de que disposa l'adquirent per a realitzar la preceptiva declaració davant del Comú. D'altra

banda, el *dies ad quem* és el de pagament del deute tributari, amb independència del fet de que l'immoble hagi estat abans objecte d'una nova transmissió, ja que l'objecte del recàrrec és, segons abans s'ha exposat, compensar la demora en el pagament de la taxa acreditada en el moment de l'adquisició de la finca.

El percentatge de recàrrec es determina segons la normativa vigent en cada moment, de manera que, en aquest cas, ha de ser aplicat l'1% mensual -segons la redacció de l'article 18.2 de l'Ordinació que va ser aprovada el 29 d'abril de 1992- fins a la modificació aprovada el 20 de març de 1996, i del 10% anual des de l'entrada en vigor d'aquesta darrera.

En conseqüència, ha de ser desestimat el present recurs d'apel·lació, amb l'anterior precisió sobre el percentatge del recàrrec, sense que s'aprecii temeritat en l'exercici de les respectives pretensions de les parts, que pugui justificar la imposició de les costes d'aquesta instància.

D E C I S I O

En atenció a tot el que s'ha exposat, el Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa, en nom del poble andorrà, decideix:

Desestimar el recurs d'apel·lació que formula l'entitat "B.A.C. d'Andorra S.A." contra la sentència dictada per la Secció Administrativa del Tribunal de Batlles el 23 de juliol de 1996, la qual es confirma, amb la precisió de que el percentatge del recàrrec ha de ser determinat segons la normativa vigent en cada moment.

Aquesta sentència és ferma i executiva.

Manen que una vegada s'hagi complert el que disposa l'article 76 de la Llei de la Jurisdicció Administrativa i Fiscal es lliurin els autes originals amb la certificació d'aquesta sentència al Tribunal de Batlles, Secció Administrativa del qual procedien, i que s'arxivin les actuacions del Tribunal.

NOTIFICACIO:

La present sentència ha estat notificada a les
parts compareixents.....
.....
.... mitjançant el lliurament d'una còpia certificada.

I llegida, la signen, fet del qual en dono fe,

La secretària,

M. Dolors Cervós Pifarré